

Min ærbødige og varmeste hilsning - Chr. 21/11. 84
næst for "Kobbergruben"!

Kæreste hr. Grieg!

Å nei, hvor de gjorde mig glad, o,
så virkelig glad og lykkeligt frisk med
deres smukke, spændende telegram og
nu sidde med deres så overvældige skjøn-
ne brev. Min underlige, næst dybt-
følge tak for alt, alt, hvad de
har gjort for mig! Men hvad klun-
ger det af? Kan disse forvaltere vist
blot tilbørligvis give dem et be-
greb om, hvor mit hjerte er fyldt
af tak og hengivenhed for dem.
Jeg åbnede telegrammet med fe-
berlste ivær - den gamle angst-
de forstær - de kan tro, jeg

skælede, da jeg så dens så vorte ord!
Og jeg ventet dens brev så langt mine
forventninger, at jeg skæde af glæde
og undsele ved at læse det. Men, de
has vent for jeg med mig! Men hvostes
utrykke mine taknemmelighed? Gid jeg kunde
takke dem nok til ansigt, da vilde det
og mine sige dem mere end alle disse ord
re ord.

Jeg skulde have skrevet for, men jeg vilde
sjøne sende dem kunsten en lille, liden
tak for den interesse, hun har vist mig, og
da de to søge, som jeg vil bede hende
mattage, ikke var i prosentabel stand
og det samme var hjælpeløst med salmen
af Bjørnsen, som jeg nok kunde have lyst
til at vise dem (de har ikke noget med
det?), måtte jeg først ruskende dem, og det
sag jeg lidt tid. Medens jeg husket det -

Da deres hustru har vist mig den store
elckværdighed endog at ville afskrive de chi-
miske, tror de så, hun vil have noget
imod, at der, om de engang bliver udgivne,
over dem kommer til at stå "tid for stina
Grieg". De må være så venlig at lade hende
for mig som at sætte denne tilgættelse.
De kan tro, jeg skyndte på mig selv, da
jeg kom til at tænke på, at jeg netop
havde været dem alle dette bryderi, da
de selv var beskæftiget med vigtige arbej-
der. De vil tro mig, når jeg siger, at jeg
fordi kom til at tænke på det, da mit
brev til dem var sent. Jeg havde veslelig
ellers ventet.

Å hvor deres så altfor venlige bemærkning
om mine sange glædede mig, og måske endnu
mere, hvad de skrev om "Vikingeblad". Mit
dros fine sandt vil det forde sig have

sagt dem, at jeg, såvel hvad form som instru-
mentation angår, er ren autodidakt. De
kan tro, jeg er fulst uheldige og ulyk-
selige i det, og her er jo dog ingen så lidet
anledning til at kade på disse mangler.
Jeg har jo forøget at skaffe mig lidt mere ind-
sigt i begge dele, og som et lidt kvis på,
med hvilken overvældende velvilje sådanne
bestræbelser mødes, vil jeg fortælle dem, at
jeg for at års tid siden tilskaffede mig et forretnin-
gens beskrevet og kan nu at få læse parti-
kuler til videns udtømmelse - jeg ønsker
endnu på svar.

Jeg tænkte efter afjortalen et iiblik på at
opgive musikken, skjønt jeg jo vidste, det
var umuligt; men fra musica cepus ikke
at ville give slip på mig - jeg lagde at
komponere som en rasende. ~~De, som~~
~~de, som~~, ~~de, som~~ ~~de, som~~

~~Min~~ De har ofte selv følt, hvorledes en sådan
Loven i en høiere verdens har været til at
berøge alle sunde Tanker og Løfte en høit,
høit og over alle sine elendige Kæddrivers
Kovender. Og da så stors sa' godesk elskværdige
og opmuntrende Brev kom - ja da følte jeg
en grundløs glæde over at have viet mig,
at være viet til en sådan Kunst. Måske
nu blot min fremsidige Vidskabshid vider mig
dessa Brevet vordig! Jeg har intet høiere ønske.
Thi hvad andet har jeg at gøre her i verdens
end at komponere?

De søger for, at jeg måske kunde mangle fri's
lygdes og således selv stå min egen fremsid i
veien. De har ret! Men atk af fremsidigheds, som
i almindelighed benævnes med dette navn - og som,
efter min mening, kun fødes af at have bost
i lykkelige forhold, den har jeg ikke. Men
jeg har, jeg har noget, der delvis kan er -

skatte det - en sikker bevidsthed om, at jeg skal
og vil frem. Denne bevidsthed antager jo vistnok de
forskjellige former. Føles jeg mig uretferdig, så
om jeg kunde være en venter, så kastes jeg
til andre sider ved tanken på, hvad de musi-
kaliske herover har udvirket, over i en grovdelvis
fortvivlelse. Jeg ser i mine nævnte ingen udve-
jelse har kun en bestemt følelse af, hvor ussel
al min virksomhed er. Tag mig det ikke ildt op,
bedst hr. Grieg, at jeg tog mine følelser blot
for dem - jeg vil gerne fortælle mig, og jeg vil gerne
ingen anden måde.*

Og når jeg nu tænker på, at de endelig har
skrevet det for Norden for min skyld!

Jeg var igår oppe hos hende (jeg havde nemlig
ingen, for jeg fik den deorskov, skrevet endel
klaverstykker til hende). Hun fortællende mig,
hvor værdifuldt det var at oplyste, hvad
de havde betydet hende om, og jeg kan så
Tør jeg bede dem se lidt på den sidste af de underlige Kai-
voldke sangen "Reisning". Jeg tror, den vil fortælle dem noget.

gøtt indre det. Han vilte endelig, at jeg skulde
de loje til nok er Gjen, altså for senke
gang. Jeg har ikke, jeg vil være istand til
at spille den komedie endnu engang, selvom
de utpeltet je er i høieste god usikkerhet.
For skuespiller er utelukket fra komiteen, for
kan jeg ikke loje. Jeg vil sette alle veier
let for at få gjennemført dette om ikke for
minne så for andres skyld, men de mit navn
jo ikke har opprøp av autoritet, er det mere
end tristkomisk, hvorvidt det lykkes.

Det er nettop feilen, jeg har sagt i det nære.
For de ialfeldt at bliu litt bekjente, gav
jeg vider, som for navnet, en kousert, der var
neppe hendene mennesker. Og virkningene bli-
ver naturligvis dersom. Jeg har for det første
ikke råt til at give en til, og andre und-
ler til at få et navn har ikke jeg i minne
magt. Det var det for — ja, men må de
men i mit vaser lende end alle ord, nettop forklar den
dette forsted.

Å, du er så meget, jeg endnu kunde have lyst til
at skrive til dem om, men jeg får vente til en anden
gang - de bliver ikke længe?

endelig ikke tænke på en vis mand - det er
netop Livet betredt mig som en fejl, at jeg
holdt mig altfor lidt hjemme - det var derfor,
jeg vilde lide dem om, at de, når de engang
fik tid, lyst og anledning, vilde skrive et
par ord om mine kompositioner. Jeg råbte
over at lide dem om det - de må jo tro, at
jeg er en meget påtrængende person, der, efter
at de er vist have særegen venlighed, endnu lader
om mere. Nei, de må ikke, Kjær hr. Grieg, de
må ikke! det smætter mig at tænke på, at de
måske vil fæle kære tanker om mig.

Men skal jeg kunne udrette noget ligeoverfor
dine søster, så kan jeg ikke gjøre det med
dit navn, jeg nu har. Jeg vil slutte dit brev
som det forrige med en bøn om, at de, hvorledes
de nu end falder ud, ikke vil vrides på mig.
Og så min varmeste, uindstyrede tak til dem og
deres hustru for al den kjærlighed, I har vist mig.

Deres
sødestrøet hengivne
Catharina Elling.